

поетъ Иванъ Вазовъ: „Боже мой, колко е хубаво това Търново, разстлано съ една чудна живописностъ по склоноветъ на скалистия хълмъ! Тукъ кжщята накацали една върху друга; тамъ стърчатъ на самия върхъ: а още по-нататкъ потъватъ, сякашъ, въ водитъ на Янтра. А тя, като една голъма змия, вие се игриво отъ западъ къмъ изтокъ, отъ изтокъ къмъ западъ, отъ югъ къмъ северъ; ту подъ скали, ту подъ прозорцитъ на кжщята, залепени една възъ друга по склона. Знаятъ ли е царь Асень I, че като е избралъ Търново за столица, той е избралъ една отъ найчуднитъ и хубави мѣстности на свѣта?

Ето презъ рѣката, срещу Търново, една чука, опасана отъ три страни отъ Янтра; пресѣчениятъ върхъ на чуката образува наведена на югъ равнина. Това е Трапезица. На изтокъ, срещу Трапезица, се издига другъ ридъ — Царевецъ. Никакви здания нѣма на Царевецъ и никакви следи отъ нѣкогашнитъ царски дворове. Само надъ горния му край стърчи надъ Янтра полуразрушена кула.

Видътъ на тоя пустъ сега хълмъ ни напомнюва славното минало на старата българъ